

Co má společného výkaz práce s radostí? Na první poslech se zdá, že se jedná o dvě oblasti, k jejichž průniku dochází jen vzácně. Tedy hlavně u lidí. Když si však čteme ve stavebním deníku – kterým je pro nás první kapitola knihy Genesis – o tom, jak Bůh tvořil svět, nemůžeme se ubránit dojmu, že jej to bavilo, že pracoval radostně. Ale není to vše. Bůh stvořil svět tak, aby i nám dělal radost. Co mám konkrétně na mysli? Dovolte, abych to ilustroval na příkladu.

Rodiče, kteří mají malé děti, dobře vědí, jak je dokáže učinit radostnými stále se opakující děj. Stačí něco skrýt a zase to odhalit a už máte vděčného a smějícího se diváka. A může se klidně jednat o úplně jednoduché gesto. Jeho neustálé opakování dítě stejně neomrzí. Proč o tom hovořím? Protože Pán Bůh přesně podle tohoto modelu vytvořil nebe a zemi. Aby nás pobavil.

Každé ráno nechává na obloze vyjít slunce a večer jej nechává opět zapadnout. Ale jen na chvíli, aby na nás ráno opět vykouklo a rozesmálo nás. A stejně tak je tomu s noční oblohou. Na chvíli se na ní objeví měsíc a hvězdy. Ale jen na přesně vymezenou dobu. S přicházejícím ránem zase zmizí a kulisy se mění. A tak je tomu den co den, noc co noc. Není to úžasné pozvání, abychom se nad tím pousmáli, aby nás to bavilo?

Bůh je, alespoň podle knihy Genesis, radostný Tvůrce. A přeje si, aby byly radostná zvířata, ryby a ptáci, ale hlavně aby byl radostný člověk!

Bohu není cizí ani zármutek, soucit nebo hněv, ale to jsou pouze časově omezené reakce na bolestné věci, které se ve světě vyskytují. Ovšem radost – to je základní Boží vlastnost. Radost patří k Boží přirozenosti.

V Novém zákoně lze totéž říci o Ježíši. Nejenže vede své následovníky k pokoře, solidaritě, obětavosti. Svým učedníkům opakovaně sděluje, že si velmi přeje, aby zakoušeli radost ve vrchovaté míře.

To nás vede k otázkám: Je radost něčím samozřejmým? Dostavuje se spontánně? Kdyby tomu tak bylo, nemusela by Bible k radosti povzbuzovat. Ale výzvy k radosti v Bibli jsou a vyskytují se tam opakovaně, což dokazuje, že lidé radostí automaticky neoplývají.

Možná jsme zde na stopě nešvaru, na kterém věřící lidé tak snadno ulítávají. Co když je nepřítomnost radosti něčím, co je v církvi bráno na lehkou váhu? Anebo už vás snad v církvi někdo napomenul, že se neradujete?

Jinými slovy: Pán Bůh nemá problém s tím, že by v nás bylo příliš mnoho radosti, spíše si všímá, že je v nás radosti málo. Ze stejného důvodu motivuje Ježíš učedníky, aby se radovali, protože jim patrně nešlo.

Jistě mi dáte zapravdu, že slovo radost patřilo v minulém roce k těm nejméně zmiňovaným. Někteří z nás mohou být lidmi s – řekněme – sníženou hladinou radosti. Potřebujeme radost v našem životě, potřebujeme radost v církvi. Ale radovat se na povel opravdu nelze snadno.

V jedné písni z našeho zpěvníku se v souvislosti s modlitbou objevují tato slova: *To já, ó Pane můj, stojím tady v modlitbách. Ani otec ani matka, ale jsem to já, stojím tady v modlitbách.*

O radosti by tato slova mohla zaznít podobně: *To já, ó Pane můj, stojím tady radostný.* Nemůže se za mě radovat ani pastor, ani manžel, ani manželka, ani moje děti, ani nikdo z rodičů, příbuzných, ani známí nebo jiní členové sboru. Radost je něco, za co musím převzít zodpovědnost sám. Jak na to?

Nápovědu nám poskytuje už samotný příběh o stvoření člověka. Člověk byl stvořen až šestý den. A hned poté následoval den odpočinku. To znamená, že člověk je záhy po svém uvedení na scénu světa pozván k odpočinku.

O čem to svědčí? Odpočinek se zdá být významnou součástí lidského života. Starý zákon tento názor potvrzuje tím, kolik svátků lidem dopřává slavit. Ten, kdo se jich účastnil, nezůstal nezměněn.

Naopak setkání s lidmi, společné stolování, modlitby, rituály, zpěv, tanec to vše byly katalyzátory radosti.

Starozákonní prorok Nehemjáš řekl lidu, který se zmítal v hlubokém zármutku: *Dnešní den je svatý Hospodinu, vašemu Bohu. Netruchlete a neplačte. Netrapte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.*

Slyšeli jste dobře: *Radost z Hospodina bude vaší záštitou.* V jiném překladu čteme: *vaší silou je Boží radost.* Jestliže radost může být silou, záštitou, nepřítomnost radosti nás může v jistém smyslu oslabovat.

Jak zněla Nehemiášovi rada? *Jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje* (Nehemjáš 8, 10). Nemusíme se obávat, že by nabádal lid k bohapustému užívání si.

Oslava, ke které je nabádá, není totožná s rozpustilým hýřením, které si žádá stále více jídla, více pití, intenzivnější podněty, větší nevázanost. Má-li být dosažena včerejší míra vzrušení, musí být dnes k dispozici silnější dráždidla. Jinak kapacita radosti klesá.

Autentická oslava se této pasti nekontrolovaného navyšování podnětů vymyká. Slavíme-li nerozpustile, zakoušíme krásu a dobro i těch nejobyčejnějších věcí. Dokážeme se radovat i z něčeho, co jsme ještě včera vůbec neregistrovali. Schopnost naší radosti roste.

Všechno má svůj čas, říká moudrý Kazatel. Tímto výrokem se dostávám k poslednímu podnětu, který se týká podpory radosti. Je to její načasování.

Někteří lidé se mylně domnívají, že radost se dostaví, až nastanou vhodné podmínky:

- Ti, kteří studují, se domnívají, že tak tomu bude po dosažení titulu.
- Ti, kteří jsou sami, očekávají, že radost jim do života přinese vztah s druhým člověkem.
- Lidé žijící v manželství spojují radost s narozením dítěte.
- Rodiče dospělých dětí si přejí zakoušet radost stáří, aniž by s nimi sdíleli tentýž životní prostor.
- Naopak prarodiče chtějí zakoušet radost z blízkosti svých vnuků.

V Žalmu 118, 24 nacházíme tato slova: *Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.* Žalmista klade důraz na přítomnou chvíli – tento den, dnešní den. Neříká, zítra se budeme radovat, ani radovali jsme se dost již včera. Radost je nanejvýš vhodným obsahem každého dne, zvláště dne svátečního. Tento den nám daroval Hospodin. Jestliže to ignorujeme a čekáme na lepší podmínky, můžeme čekat až do smrti. Naše budoucnost nezáleží na tom, jak zvládneme úkoly, které máme před sebou, ale na tom, nakolik se necháme motivovat неотřesitelnou pravdou o našem životě: že z nás má Bůh radost. Pořád. Amen.